

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

I det lovforslag om forsøg med lokalradio og lokal-TV, som blev vedtaget i 1981, var der afsat 3 mill. kr. statsmidler under forudsætning af en tilsvarende støtte fra kommunal side. Finansudvalget godkendte i 1982 en fordobling af det statslige engagement, stadig under forudsætning af en tilsvarende kommunal støtte.

Jeg synes ikke, at 12 mill. kr. fra det offentlige er noget urimelig lille tilskud til en forsøgsordning. Der er i øvrigt ingen tvivl om, at der siden opgørelsen ved årsskiftet 1982-83, inden forsøgene kunne sættes i gang pr. 1. april 1983, fra kommunal side er kommet flere midler til, men størrelsen af disse beløb kan man nok ikke beregne på nuværende tidspunkt.

Jeg kan således ikke erklære mig enig i, at rammerne for offentlige tilskud til ordningen fra starten har været for snævre. Derimod er jeg da enig i, at mange projekter står over for økonomiske problemer, og det er sikkert en udbredt opfattelse. Vi ved ikke, hvor mange projekter eller hvor store problemer det drejer sig om, og derfor må jeg sige, at det også forekommer mig noget uklart, om de 5 mill. kr., som forslagsstillerne taler om, står i noget fornuftigt forhold til det behov for flere penge, man kan tale om. Jeg gør opmærksom på, at der er 95 nærradioer og 35 lokal-TV-stationer.

Imidlertid kommer forslagsstillerne med deres – sikkert meget velmente – tilskudstænkning efter min mening ind på et vildspor. Dette er en forsøgsordning, og det må være et led i forsøgets vilkår, at nogle af projekterne kan komme til at lukke i utide, fordi der ikke i lokalsamfundet er tilstrækkeligt med interesse for sagen. Erfaringer af denne art hører også med i et forsøg.

Statstilskuddene har selvfølgelig virket som et incitament ved forsøgsordningens start, det skal bestemt ikke bestrides, men i dag vil nye statsbevillinger efter min mening kunne få en negativ effekt, som ingen kan være interesseret i, idet de vil vanskeliggøre vurderingen af, om de forskellige typer af projekter kan vare ved, når de er henvist til at klare sig ved egen hjælp. Dette må være et kardinalpunkt med henblik på den lovgiv-

ning, som skal afløse forsøgsordningen. Vi skal jo ikke glemme, at forsøgsloven er baseret på en bred forventning om, at den fremtidige permanente ordning vil komme til at hvile på lokal finansiering.

Forslaget tager heller ikke hensyn til det forhold, at over $\frac{2}{3}$ af samtlige projekter er sat i gang uden noget statsligt tilskud. Jeg ser her bort fra, at der dog til alle nærradioer ydes støtte i den form, at kulturministeriet gratis har stillet radiosendere til rådighed, men denne begrænsede støtte fortsætter jo til forsøgsperiodens udløb.

Der er som nævnt 130 projekter, og flertallet af disse er altså startet på en forudsætning om, at staten ikke vil træde til. De øvrige projekter har, siden sendetilladelserne blev udstedt, været vidende om, at statens midler var fordelt.

Endelig forstår jeg ikke, at forslagsstillerne tilsyneladende helt kan se bort fra, at en væsentlig del af de økonomiske problemer, der er opstået, er selvskabte plager. Jeg har personligt ikke noget imod, at man spiller betydelig mere musik, end nogen oprindeligt havde forestillet sig, men alle må dog være enige om, at Koda/Gramex på baggrund af den stedfundne udvikling havde retten på deres side, når de krævede vederlag til komponister og andre rettighedshavere, der står i et mere realistisk forhold til den faktiske udnyttelse af musikken. Projekterne bestemmer altså selv deres forbrug af beskyttet musik og dermed vederlagenes størrelse, og det kan ikke være statens opgave at løfte denne selvvalgte byrde fra deres skuldre.

Forslagsstillerne afviser reklamefinansiering, og det har der jo været talt meget om. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg mener, at det er en mangel ved forsøget, at man ikke prøvede reklamefinansiering i visse områder for at måle effekten, bl.a. måle konsekvenserne for den lokale presse. Det er ikke blevet sådan, og det er der ikke noget at gøre ved. Der er i dag heller ikke et flertal i folketinget for at lave et forsøg i forsøget med reklamer, og så er det problem afklaret, indtil vi skal til at drøfte den permanente lovgivning.

Jeg må bare sige, at det foreliggende beslutningsforslag kan regeringen i hvert fald ikke anbefale.

Flemming Jensen (KF):